

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21.09.2016, sp. zn. 5 Tdo 1051/2016, ECLI:CZ:NS:2016:5.TDO.1051.2016.1

Číslo: 29/2019

Právní věta: O policejní provokaci či nepřipustnou ingerenci policejního orgánu do skutkového děje nemůže jít za situace, kdy policie pouze reaguje na již projevový zájem pachatele uskutečnit trestné jednání (např. nelegální obchod se střelnými zbraněmi a střelivem) a jestliže k tomu policejní orgán případně využije některé aktivity, s nimiž zákon počítá, např. předstíraný převod podle § 158c tr. ř. a použití agenta podle § 158e tr. ř. (viz zejména stanovisko publikované pod č. 51/2014 Sb. rozh. tr. a rozhodnutí uveřejněné pod č. 2/2015-III. Sb. rozh. tr.). Povahu nepřipustné provokace pak nemá ani jednání soukromé osoby, k němuž došlo bez podnětu či kontroly policejního orgánu a kterým taková osoba vyvolala spáchání určitého trestného činu jinou osobou. Proto trestní odpovědnost pachatele trestného činu (např. zločinu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 tr. zákoníku) zůstává nedotčena i v případě, že čin spáchal pod vlivem soukromé osoby, která jej naváděla k tomuto činu, podněcovala ho anebo se jinak přičinila o spáchání činu nebo o jeho dokonání (např. tím, že reagovala na zájem pachatele o nákup vojenských zbraní a nabídla mu jejich prodej), avšak sama nejednala z podnětu policejního orgánu ani pod jeho kontrolou. Takovou soukromou osobu by bylo možno postihnout pro trestnou součinnost, zejména pro účastenství ve formě návodu k trestnému činu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jestliže se (hlavní) pachatel alespoň pokusil o trestný čin.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 21.11.2016

Spisová značka: 5 Tdo 1051/2016

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Agent, Návod, Policejní provokace, Předstíraný převod

Předpisy: § 158c tr. ř.

§ 158e tr. ř.

§ 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265j tr. ř. zamítl dovolání obviněného B. D. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 9 To 58/2013, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 45 T 6/2012.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. 45 T 6/2012, byl obviněný B. D. uznán vinným pokusem zločinu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 21 odst. 1 a § 265 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku a pokusem přečinu porušení mezinárodních sankcí podle § 21 odst. 1 a § 410 odst. 1 tr. zákoníku, kterých se podle soudu prvního stupně dopustil skutkem podrobně popsáním ve výroku o vině v citovaném rozsudku.

2. Za pokus těchto trestných činů byl obviněnému uložen podle § 265 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku (ve znění účinném do 30. 9. 2019) zařazen do věznice s dozorem. Podle § 101 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku bylo vysloveno zabránění peněžní částky ve výši 39 987 EUR, nacházející se na účtu vedeném u Komerční banky, a. s., na jméno T. S. Podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněnému uložen také trest vyhoštění na dobu neurčitou.

3. O odvolání obviněného B. D. podaném proti uvedenému rozsudku rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. 9 To 58/2013, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. a), d) tr. ř. zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu. Postupem podle § 259 odst. 3 tr. ř. a z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř. pak odvolací soud zprostil obviněného obžaloby státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 4. 6. 2012, sp. zn. 1 KZV 40/2012, neboť skutek označený v žalobním návrhu není trestním činem. Důvody pro takové rozhodnutí shledal odvolací soud v podstatě v tom, že podle jeho názoru byl čin obviněného spáchán na podkladě nepřipustné provokace ze strany Policie České republiky, která údajně vyvolala u obviněného úmysl dopustit se protiprávního jednání na území České republiky.

4. Proti tomuto rozsudku Vrchního soudu v Praze podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného dovolání, o kterém rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 18. 6. 2014, sp. zn. [5 Tdo 68/2014](#), tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. 9 To 58/2013, v celém rozsahu. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jeho zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

5. Na podkladě citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu se Vrchní soud v Praze znovu zabýval touto věcí a usnesením ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 9 To 58/2013, podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obviněného jako nedůvodné.

II.

Dovolání obviněného a vyjádření k němu

6. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal obviněný B. D. dovolání a uplatnil v něm dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. d), g) a l) tr. ř.

7. Obviněný ve svém dovolání předně vytkl porušení ustanovení o přítomnosti obviněného ve veřejném zasedání. Podle jeho názoru totiž vedení řízení proti uprchlému nebylo důvodné, neboť odvolací soud nevyčerpal všechny v úvahu přicházející možnosti informování obviněného o rozhodnutí Nejvyššího soudu a o konání veřejného zasedání o odvolání dne 11. 9. 2013 (správně má být patrně dne 2. 12. 2015). Dále obviněný opětovně namítl policejní provokaci, když zopakoval argumentaci, kterou uvedl už v doplnění odvolání ze dne 10. 9. 2013, a obsáhle citoval z odůvodnění již zrušeného zprošťujícího rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. 9 To 58/2013.

8. Dále obviněný namítl nesprávné hmotněprávní posouzení, pokud jde o pokus trestného činu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence. Podle jeho přesvědčení ve skutkové větě ve výroku o vině chybí popis konkrétních skutečností, v nichž soud prvního stupně spatřoval naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu ve smyslu § 265 odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, neboť nevyjádřil konkrétní alternativu ani ji náležitě neodůvodnil. Naplnění těchto znaků nelze podle obviněného dovozovat pouze ze skutečnosti, že v rozhodné době byly vůči Íránské islámské republice (dále jen „Írán“) v platnosti některé sankce, popřípadě embarga, a opětovně odkázal na vyjádření Ministerstva zahraničních věcí, že v rozhodném období nebylo vydáno na jeho internetových stránkách žádné oficiální varování. Tímto soud prvního stupně údajně nerespektoval usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2006, sp. zn. [5 Tdo 426/2006](#), a porušil ustanovení § 120 odst. 3 tr. ř. V návaznosti na uvedenou námitku obviněný odkázal též na další judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Dále obviněný tvrdil, že jeho jednání bylo v souladu se zákonem č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů, neboť licenci měl zajistit prodávající, přičemž terčové střelivo Wadcutter nemá charakter vojenského materiálu. Obviněný rovněž namítl nesprávnou hmotněprávní kvalifikaci ve vztahu k pokusu trestného činu porušení mezinárodních sankcí. K tomu však uvedl pouze obecně, že jeho jednání nevedlo k porušení příkazu, zákazu či omezení stanoveného za účelem udržení nebo obnovení mezinárodního míru a bezpečnosti, ochrany lidských práv nebo boje proti terorismu. Obviněný pak spatřoval podstatnou procesní vadu řízení v tom, že byla jako nepřípustná zamítnuta jeho stížnost proti usnesení, jímž Nejvyšší soud rozhodl o námitce podjatosti členů senátu.

9. Závěrem svého dovolání proto obviněný B. D. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 9 To 58/2013, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

10. Nejvyšší státní zástupce se vyjádřil k dovolání obviněného B. D. prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. V úvodu svého vyjádření státní zástupce upozornil na nejasnost, když obviněný namítal na jedné straně nedůvodnost konání řízení proti uprchlému a na druhé straně to, že nebyl informován o konání veřejného zasedání o odvolání dne 11. 9. 2013. Zřejmě měl však na mysli veřejné zasedání o odvolání dne 2. 12. 2015, které se konalo v řízení proti uprchlému podle § 302 tr. ř. Jak ovšem v této souvislosti státní zástupce zdůraznil, ve smyslu § 306 odst. 1 tr. ř. se v řízení proti uprchlému doručují všechny písemnosti určené pro obviněného jeho obhájci, takže nepřisvědčil námitce, podle níž obviněnému nebylo doručeno vyrozumění o veřejném zasedání odvolacího soudu. Pokud jde o splnění podmínek pro konání řízení proti uprchlému, podle názoru státního zástupce není rozhodující, za jakých okolností obviněný vycestoval do ciziny, a vedení takového řízení tedy není vyloučeno ani tím, že obviněný opustil území České republiky po právní moci zprošťujícího rozsudku. Jak dále státní zástupce upozornil, v rámci dřívějšího dovolacího řízení byl obviněný ještě procesně činný, když vznesl námitku podjatosti členů senátu Nejvyššího soudu, o které bylo rozhodnuto usnesením, proti němuž podal stížnost dne 23. 10. 2014, tedy již po rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci samé. Přitom obviněný neinformoval soud o adrese svého aktuálního pobytu v zahraničí a tato není známa ani justičním orgánům Íránu, proto lze akceptovat závěr, že obviněný se pobytem na neznámém místě v cizině vyhýbá trestnímu řízení. Podmínky pro konání řízení proti uprchlému tedy byly splněny a námitky uplatněné v rámci dovolacího důvodu podle § 256b odst. 1 písm. d) tr. ř. považuje státní zástupce za nedůvodné.

11. Námitka podjatosti členů senátu Nejvyššího soudu pak podle státního zástupce směřuje výlučně do oblasti procesní, a z hlediska uplatněného dovolacího důvodu je tedy irrelevantní. Pokud jde o výhrady obviněného týkající se policejní provokace, státní zástupce odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 6. 2014, sp. zn. [5 Tdo 68/2014](#), a upozornil, že v období mezi rozhodnutím Nejvyššího soudu a novým rozhodnutím Vrchního soudu v Praze nedošlo k žádné změně rozhodných

skutkových okolností, proto lze v celém rozsahu vycházet ze závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším soudem. Námitky obviněného zpochybňující naplnění znaků skutkové podstaty pokusu zločinu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence považuje státní zástupce rovněž za bezpředmětné. Ve vztahu k povaze terčového střeliva pak státní zástupce poukázal na výklad pojmu „vojenský materiál“ a následně odkázal na argumentaci soudu prvního stupně. Za bezvýznamné pokládá státní zástupce i tvrzení obviněného, že jeho jednání bylo realizováno v souladu se zákonem č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů. Ohledně námitky obviněného, podle níž údajně nenaplnil znaky kvalifikované skutkové podstaty ve smyslu § 265 odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, státní zástupce zopakoval argumentaci z odůvodnění napadeného usnesení odvolacího soudu, přičemž připustil, že ve skutkové větě ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně byla skutková zjištění uvedena pouze rámcově. Podle názoru státního zástupce však lze dovodit obecně zvýšené nebezpečí válečného nebo jiného konfliktu ve státě, kde jsou vzájemné vztahy mezi jednotlivými ozbrojenými skupinami nebo vztahy s jiným státem natolik vyhrocené, že vznik ozbrojeného konfliktu již bezprostředně hrozí, nebo se vztahy mezi ozbrojenými skupinami nebo s jiným státem postupně zhoršují, což vyvolává akutní nebezpečí takového ozbrojeného konfliktu. Za bezvýznamné pak státní zástupce označil důvody hrozícího konfliktu a otázku, do jaké míry se jednotlivé strany potenciálního konfliktu podílely na vzniku nebezpečí. Navíc zmíněné znaky jsou uvedeny alternativně, proto stačí uvedení Íránu jako oblasti zvýšeného nebezpečí válečného nebo jiného ozbrojeného konfliktu, ačkoliv, jak vyplývá z rozhodnutí soudů nižších stupňů, Syráská arabská republika (dále jen „Sýrie“) přicházela v úvahu minimálně jako náhradní místo dodání zbraní. Nedůvodnými shledal státní zástupce též námitky směřující proti právní kvalifikaci pokusu přečinu porušení mezinárodních sankcí, neboť jestliže jednání obviněného zůstalo v tomto stadiu nedokonaného trestného činu, logicky nemohlo dojít k vlastnímu porušení příkazů, zákazů a omezení.

12. Závěrem svého vyjádření státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné.

III.

Přípustnost dovolání

13. Nejvyšší soud po zjištění, že byly splněny všechny formální a obsahové podmínky k podání dovolání, dospěl k následujícím závěrům.

14. Pokud jde o dovolací důvody, obviněný B. D. opřel své dovolání o ustanovení § 265b odst. 1 písm. d), g) a l) tr. ř. První z těchto dovolacích důvodů je naplněn, jestliže byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání. Druhý z nich je dán, když napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Konečně poslední dovolací důvod lze dovodit, pokud bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 2 písm. a) až k) tr. ř.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Nejvyšší soud se nejdříve zabýval těmi dovolacími námitkami, které obviněný podřadil pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. Jeho podstata spočívá v tom, že se v rozporu se zákonem konalo hlavní líčení nebo veřejné zasedání v nepřítomnosti obviněného, ačkoli měla být jeho přítomnost umožněna nebo zajištěna.

16. Podle názoru obviněného B. D. u něj nebylo vedení řízení proti uprchlému důvodné, neboť odvolací soud údajně nevyčerpal všechny v úvahu přicházející možnosti, jak jej informovat o rozhodnutí Nejvyššího soudu a jak zajistit jeho účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. V uvedeném postupu spatřoval obviněný, resp. jeho obhájce, porušení práva obviněného účastnit se veřejného zasedání o podaném odvolání.

17. K tomu Nejvyšší soud zdůrazňuje, že – jak vyplývá z trestního spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 45 T 6/2012 – Vrchní soud v Praze se v řízení o odvolání snažil doručit obviněnému usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 6. 2014, sp. zn. [5 Tdo 68/2014](#), a vyrozumění o konání veřejného zasedání na adresu jeho bydliště v Íránu. Za tímto účelem podal odvolací soud prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti České republiky žádost o právní pomoc v trestní věci ze dne 8. 1. 2015 adresovanou příslušnému justičnímu orgánu Íránu. Na základě této žádosti Ministerstvo zahraničních věcí Íránu v nótě ze dne 3. 10. 2015 sdělilo, že doručení písemností zasílaných obviněnému se nezdařilo. Vrchní soud v Praze si současně u Ministerstva spravedlnosti České republiky ověřil, že Česká republika nemá ohledně právní pomoci ve věcech trestních uzavřenu s Íránem žádnou dvojstrannou mezinárodní smlouvu upravující vzájemnou spolupráci a že vůči zmíněnému státu není v trestních věcech v platnosti ani žádná mnohostranná mezinárodní smlouva, kterou by byl vázán. Proto podle názoru odvolacího soudu ze žádného právního aktu nevyplývá reálná možnost požádat v této trestní věci Írán o převzetí trestního stíhání obviněného jako svého státního příslušníka nebo vyžádat obviněného k trestnímu stíhání do České republiky. Z těchto důvodů Vrchní soud v Praze nepřijal jiné procesní opatření, neboť by bylo pouze formální bez faktické možnosti jeho realizace, takže by nemohlo vést k vydání obviněného z Íránu do České republiky.

18. Na základě výše uvedených skutečností Vrchní soud v Praze důvodně považoval za splněné zákonné podmínky pro vedení dalšího trestního řízení proti obviněnému B. D. jako proti uprchlému podle § 302 tr. ř., neboť není známo, kde se v cizině zdržuje, a je zřejmé, že se pobytem v cizině na neznámém místě vyhýbá trestnímu řízení. Obviněný totiž z výsledku předchozího dovolacího řízení nepochybně věděl o tom, že jeho trestní stíhání bude pokračovat po zrušení dřívějšího (zprošťujícího) rozsudku odvolacího soudu, jak ostatně vyplývá i z následných námitek podjatosti vůči členům senátu Nejvyššího soudu. Přitom soudu prvního stupně ani odvolacímu soudu obviněný nesdělil, kde se nachází ani kam jinde, než do dosud známého bydliště, mu mají být doručovány zásilky soudu. Proto Vrchní soud v Praze rozhodl usnesením ze dne 26. 10. 2015, sp. zn. 9 To 58/2013, že se bude konat řízení proti uprchlému. Oprávněnost takového postupu ostatně odvolací soud odůvodnil vyčerpávajícím způsobem i ve svém usnesení ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 9 To 58/2013, jímž zamítl odvolání obviněného, přičemž Nejvyšší soud se s touto argumentací plně ztotožňuje.

19. Pokud jde o vlastní postup při doručování vyrozumění o konání veřejného zasedání odvolacího soudu, ani zde neshledal Nejvyšší soud žádná pochybení. Odvolací soud postupoval správně, když poté, co se mu ani přes uvedenou snahu nepodařilo doručit obviněnému vyrozumění o konání veřejného zasedání, rozhodl o konání odvolacího řízení proti obviněnému jako řízení proti uprchlému. V souladu s ustanovením § 306 tr. ř. pak odvolací soud doručil tuto písemnost obhájci obviněného a dne 27. 10. 2015 ji vyvěsil na své úřední desce. Odvolací řízení se následně konalo za účasti obhájce JUDr. M. M., jímž byl obviněný zastoupen.

20. Jak je tedy z popsaného postupu odvolacího soudu patrné, ve vztahu k obviněnému nezatížil řízení žádnou procesní vadou, která by znamenala porušení ustanovení o přítomnosti obviněného ve veřejném zasedání, a tedy naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. Nejvyšší soud proto považuje tyto námitky obviněného za nedůvodné.

21. K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud připomíná, že je dán zejména tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného

trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplní znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení skutku může spočívat i v tom, že rozhodná skutková zjištění, z nichž vycházely soudy nižších stupňů, neposkytují dostatečný podklad k závěru, zda je stíhaný skutek vůbec trestným činem, popřípadě o jaký trestný čin jde. Podobně to platí o jiném nesprávném hmotněprávním posouzení, které lze dovodit pouze za situace, pokud byla určitá skutková okolnost posouzena podle jiného ustanovení hmotného práva, než jaké na ni dopadalo.

1. K trestnému činu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence

22. Zločinu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo bez povolení nebo licence provede zahraniční obchod s vojenským materiálem a způsobí takovým činem, že se vojenský materiál dostane do oblasti válečného nebo jiného ozbrojeného konfliktu nebo do státu, kde je zvýšené nebezpečí válečného nebo jiného ozbrojeného konfliktu.

23. Jak přitom mimo jiné vyplývá z rozhodných skutkových zjištění popsanych ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně a z jeho následného odůvodnění, obviněný B. D. se dopustil jednání, jež bezprostředně směřovalo k provedení zahraničního obchodu se zbraněmi a střelivem, které jsou vojenským materiálem ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) a § 33 odst. 3 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů, a podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 332/2009 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 38/1994 Sb. (viz nyní vyhlášku č. 210/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Přitom obchodování s takovým vojenským materiálem je možné pouze za splnění podmínek stanovených citovaným zákonem na podkladě licence vydané Ministerstvem průmyslu a obchodu pro každou kupní smlouvu. Tato licence jako zákonná podmínka pro povolení legálního obchodu s puškami M4 výroby USA ani pro prodej nábojů Special Wadcutter nemohla být obviněnému ani předstíranému prodejci vydána, neboť prodej takového vojenského materiálu popsaneho v kupních smlouvách uzavřených dne 7. 10. 2011 a dne 1. 12. 2011 byl zakázán z důvodu embarga vyhlášeného rozhodnutími Rady Evropské unie specifikovanými ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, kterými je Česká republika vázána a která jsou součástí českého právního řádu.

24. Pokud jde o konkrétní námitku obviněného, že ve skutkové větě ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně chybí popis konkrétních skutečností, v nichž soud spatřoval naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 265 odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, Nejvyšší soud se zcela ztotožňuje s argumentací soudů obou stupňů a odkazuje na ni. K tomu považuje za nutné zdůraznit, že jednání obviněného nepochybně směřovalo k dodání vojenského materiálu do oblasti, kde hrozí zvýšené nebezpečí válečného nebo ozbrojeného konfliktu. Jak již uvedly oba soudy nižších stupňů ve svých rozhodnutích, možné naplnění zmíněného zákonného znaku – kdyby byl trestný čin obviněného dokonán – vyplývá zejména z vyjádření Ministerstva zahraničních věcí České republiky, které poukazuje na mezinárodní napětí trvající kolem iránského jaderného programu a na vnitropolitickou krizi v Sýrii, kde od jara roku 2011 probíhá ozbrojený konflikt, který následně vyústil v občanskou válku. Občanská válka v Sýrii tedy nepochybně odpovídá znaku vyjádřenému formulací „oblast jiného ozbrojeného konfliktu“ a obavy, že iránský jaderný program slouží vojenským účelům, pak odůvodňují naplnění znaku charakterizovaného jako „oblast zvýšeného nebezpečí válečného nebo jiného ozbrojeného konfliktu“. Pokud jde o námitku obviněného, v níž zpochybnil charakter terčového střeliva Wadcutter jako vojenského materiálu, Nejvyšší soud pouze ve stručnosti odkazuje na rozsudek soudu prvního stupně, neboť Městský soud v Praze se jeho povahou zabýval již v rámci hlavního líčení na základě námítky obviněného a důsledně se s ní vypořádal.

2. K trestnému činu porušení mezinárodních sankcí

25. Přečinu porušení mezinárodních sankcí podle § 410 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo ve větším rozsahu poruší příkaz, zákaz nebo omezení stanovené za účelem udržení nebo obnovení mezinárodního míru a bezpečnosti, ochrany lidských práv nebo boje proti terorismu, k jejichž dodržování je Česká republika zavázána ze svého členství v Organizaci spojených národů nebo v Evropské unii.

26. Jak je patrné z rozhodných skutkových zjištění popsanych ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně a z jeho následného odůvodnění, obviněný B. D. se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k porušení zákazu stanoveného za účelem udržení a současně obnovení mezinárodního míru a bezpečnosti, k jehož dodržování je Česká republika vázána s ohledem na své členství v Evropské unii a který je závazně stanoven pro všechny fyzické osoby na území České republiky pro oblast obchodu v ustanoveních § 2, § 4 odst. 2 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních sankcí, ve znění pozdějších předpisů. Současně s ohledem na obsah smluv uzavřených na koupi zbraní a střeliva, které předpokládaly značný objem dodávek střelných zbraní a střeliva, k nimž by došlo v rozporu s existujícím zákazem, by byl naplněn i znak spočívající porušení zákazu „ve větším rozsahu“, kdyby se obviněnému podařilo dokonat trestný čin porušení mezinárodních sankcí. Jinak zde obviněný nic konkrétního neuvedl, takže není nutné blíže se zabývat shora zmíněnou právní kvalifikací.

27. Námitky obviněného obsažené v jeho dovolání, kterými se Nejvyšší soud zabýval výše pod body 22. až 26. tohoto usnesení, sice v zásadě odpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a to, pokud obviněný vytkl soudům nižších stupňů nesprávné právní posouzení jím spáchaného skutku. Jde ovšem o námitky, které Nejvyšší soud neshledal důvodnými. V tomto směru se nemohou uplatnit ani závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2006, sp. zn. [5 Tdo 426/2006](#), na něž obviněný odkázal, protože v nyní posuzované věci soud prvního stupně v popisu skutku ve výroku o vině vyjádřil všechny zákonné znaky obou posuzovaných trestných činů, resp. jejich pokusu, a soudy nižších stupňů přesvědčivě odůvodnily uvedenou právní kvalifikaci.

3. K ostatním námitkám obviněného

28. Ve svých dovolacích námitkách obviněný B. D. dále zpochybnil závěr odvolacího soudu o trestní odpovědnosti obviněného za pokus shora zmíněných trestných činů, neboť tento soud podle obviněného nesprávně posoudil otázku tzv. policejní provokace. Takové výhrady obviněného ovšem nejsou opodstatněné a navíc činí dovolání obviněného v uvedeném rozsahu nepřipustným.

29. K otázce tzv. policejní provokace se totiž Nejvyšší soud podrobně vyjádřil již ve svém dřívějším usnesení ze dne 18. 6. 2014, sp. zn. [5 Tdo 68/2014](#), kde dostatečně vyložil, proč v nyní posuzované trestní věci nejde o policejní provokaci, jelikož policie zákonným způsobem reagovala na již projevový zájem obviněného uskutečnit obchod se střelnými zbraněmi a střelivem. Přitom právní závěry odvolacího soudu obsažené v nyní napadeném usnesení a týkající se otázky tzv. policejní provokace, jsou v souladu s právním názorem, který v tomto směru zaujal Nejvyšší soud v předchozím dovolacím rozhodnutí a jímž byl odvolací soud vázán při opětovném projednání a rozhodnutí věci. Obviněný zde tedy v podstatě polemizuje i s již zmíněným dřívějším kasačním rozhodnutím Nejvyššího soudu, kterým byl zrušen zprošťující rozsudek odvolacího soudu, a domáhá se jeho revize, takže už jen z tohoto důvodu nemůže být v uvedeném rozsahu jeho dovolání přípustné (viz § 265n tr. ř.). Odvolací soud ve svém usnesení, proti němuž směřuje nyní projednávané dovolání obviněného, tudíž zcela respektoval pokyny Nejvyššího soudu a rozhodl v intencích jeho dřívějšího rozhodnutí, aniž by došlo ke změně rozhodných skutkových okolností.

30. Pokud obviněný namítal údajně podstatnou procesní vadu řízení spočívající v zamítnutí jeho stížnosti proti usnesení, jímž Nejvyšší soud rozhodl o námitce podjatosti členů senátu téhož soudu, s tím, že není přípustná, nelze ani tyto výhrady obviněného akceptovat. Jde totiž o námitky výlučně

procesní povahy, které se nijak netýkají právního posouzení skutku obsaženého ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, za nějž byl obviněný odsouzen, ani jiného hmotněprávního posouzení, a nejsou způsobilé naplnit ani jakýkoli jiný dovolací důvod. Přesto Nejvyšší soud jen ve stručnosti odkazuje na odůvodnění svého usnesení ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. [5 Tdo 68/2014-III-93](#), k němuž není co dodávat.

31. V další části se Nejvyšší soud vyjádřil k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., který rovněž neshledal naplněným ani v jedné z jeho alternativ.

V.

Závěrečné shrnutí

33. Na podkladě všech popsanych skutečností dospěl Nejvyšší soud k závěru, že obviněný B. D. podal dovolání proti rozhodnutí, jímž nebyly naplněny uplatněné dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. d), g) a l) tr. ř. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí podle § 265i odst. 3 až 5 tr. ř., jakož i řízení mu předcházejícího, proto podle § 265j tr. ř. zamítl dovolání obviněného, neboť není důvodné.

34. Za splnění podmínek podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. (tj. za souhlasu nejvyššího státního zástupce i obviněného) rozhodl Nejvyšší soud tímto způsobem o dovolání obviněného v neveřejném zasedání.